

Joel 3:16

“en de HEERE zal uit Sion brullen, en uit Jeruzalem Zijn stem geven, dat hemel en aarde beven zullen; maar de HEERE zal de Toevlucht van Zijn volk en de Sterkte van de kinderen Israëls zijn.”

1 de HEERE brult 2 de HEERE bewaart

Gemeente,

Het Heilig Avondmaal is geweest, en wat nu? Wat hebben we nu te verwachten. Nadat de HEERE het bewijs van Zijn gunst heeft laten bedienen vanmorgen. En vooral als we mochten eten tot verzadiging toe en de HEERE aan Zijn tafel onze zielen gespijzigd heeft, zoals het formulier zegt.

Wat nu? Wat mag je verwachten nadat de HEERE heil gegeven heeft? Zelfs een periode van heil, zoals beschreven in Joel 2 het 2^e gedeelte. Daar licht ons hoofdstuk 3 over in: na een periode van heil, een tijd van zegen, dan heeft de kerk te rekenen op vervolging en vijandschap. Dat is in de kerkgeschiedenis ook vaak na te gaan. Na tijden van bloei en opwekking in een bepaald gebied, kwam er verdrukking. Dat kon verdeeldheid zijn, onenigheid van binnenuit, dat kon vervolging zijn van buitenaf. En vele gedeelten van de wereld, waar de kerk eens bloeide, Klein Azië, Schotland, is nu nauwelijks meer iets van een kerk te vinden. Na zegen beproeving.

Joel 3 beschrijft aangrijpende dingen van vervolging en vijandschap. Volken zijn Israël binnengevallen. Hebben het verstrooid. Hebben het beroofd. En vooral, hebben om wijn of om een hoer, een jongen of meisje verkocht aan slavenhandelaren, aan kinderen der Grieken, vers 6. We zien het vandaag de dag: gruwelijke vervolging in delen van de wereld. Ook daar waar de kerk gebloeid heeft. Juist daar misschien wel?

Wat hebben wij te wachten na het Heilig Avondmaal? Dan kan ook voor ons het antwoord maar één kant op gaan: reken op aanvallen van de boze. Op stormen van verzoeking, van aanvechting, van bestrijding, van verdrukking in één of andere vorm. Satan kan het niet aanzien, satan kan het niet met rust laten, een gezegende kerk. En God laat dat gebeuren, ook dat is een kant van de zaak, God treedt daar niet zo tegen op dat Hij dat verhindert.

Maar wel: de dag des HEEREN komt! Vers 7 tot 14, uitlopend op vers 15. Dat is de dag waarop God wel in zal grijpen. Orde op zaken zal stellen. Dan zal Hij Zijn gerechtigheid tonen. Die dag komt. Dat God alle onrecht zal wegdoen. Dat God Zijn trouw zal laten blijken en schitteren. Dat God afrekent met gruwelijke tirannen en vervolgers, dat God Zijn

kinderen verhoogt en kroont. Dat het licht van Zijn gerechtigheid doorbreekt. Soms zie je er flitsen van in de geschiedenis. Toen God Israël uit Egypte verlostte, toen God Israël uit ballingschap deed terugkeren. Toen God gruwelijke tirannen afzette. Hitler, Stalin, Saddam Hoessein, ze werden afgezet en onttroond. Maar direct daarna kan het weer heel anders zijn. Maar eens, eens zal Gods dag volmaakt aanbreken. Lees Openbaringen maar. Dan zal Babel vallen. De wijnpersbak van Zijn toorn zal alle goddelozen straffen. De aarde zal niet meer vervuild zijn van onderdrukking en geweld. Psalm 68 vs 1 berijmd. En Zijn volk zal verlost zijn. Volmaakt. Psalm 68 vs 2 berijmd. Verlost van alle verdrukking een onderdrukking. Gekroond met eer en heerlijkheid. Volmaakt en voorgoed. Als de dag des HEEREN aanbreekt en nooit meer eindigen zal. Als de goddelozen zijn uitgeschakeld voor eeuwig.

1 de HEERE brult

En met het oog daarop zegt onze tekst: de HEERE zal brullen en zal Zijn stem geven. Dat brullen is de vergelijking met het brullen van een leeuw. En wanneer brult een leeuw? Als hij op het punt staat om zijn prooi te bespringen. Natuurlijk niet als hij er nog 500 meter vandaan is, want dan zou zijn brullen de prooi alarmeren. Maar als hij vlakbij is en weet ik grijp hem, dan brult hij.

Zo brult de HEERE als een leeuw die zijn prooi zal grijpen. Die alle goddelozen zal onttronen en wegwerpen. Als Babels val vlakbij is. Dan brult God als een leeuw. In de tekenen der tijden. De rampen die over de wereld gaan. Natuurrampen, orkanen bijv., rampen van geweld, Nice. Ergens staat: en het hart des mensen zal bezwijken van angst van de dingen die over het aardrijk komen zullen. Dat is het brullen van de HEERE. De dag komt. Waarop Mijn oordeel onfeilbaar zuiver wordt voltrokken. Ik kom eraan, Ik ben vlakbij.

Dat is de, of een, Bijbelse duiding van alle natuurrampen en geweld. Het is het brullen van de HEERE: Mijn dag komt. Ik ben vlakbij Mijn prooi. We zagen al eerder dat dat brullen van de HEERE is om te alarmeren. Tot bekering te roepen. Mijn dag komt, Babel valt. Vlucht, bekeer je. Er is nog tijd, maar doe het nu. Want vreselijk is het om te vallen in de handen van de levende God. Die dag is nabij. Haast je. En dat geldt ook nu nog, na het Heilig Avondmaal. Er is nog tijd. Maar: haast u.

Kijk, het ergste is als wij dat niet meer horen. We horen het brullen van de HEERE niet meer. We duiden het anders, alle rampen en geweld vervult ons met vragen, op zich niet verkeerd, maar we horen geen gebrul van de HEERE meer in. En we blijven dus rustig of minder

rustig zoals we zijn en waar we zijn. Terwijl de HEERE vlakbij is. Hij brult al! Niemand zal kunnen zeggen: Zijn dag kwam onaangekondigd, ik kon niet kunnen weten. Ook u niet, jij niet, ik niet.

Maar hier komt vooral naar voren toe: dat brullen van de HEERE is om te alarmeren, maar ook om te vertroosten. Om Zijn Kerk te vertroosten. Zoals de catechismus dat zegt: wat troost u de wederkomst van Christus? Dat Even Dezelfde, Die Zich tevoren om Mijntwil onder de vloek gesteld heeft, zal wederkomen en al Zijn mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis zal werpen, maar mij met alle uitverkoren tot Zich in de eeuwige blijdschap en heerlijkheid zal opnemen. En dat in alle droefenis en vervolging. Is dit mijn troost. Het lijden is tijdelijk. De strijd krijgt een einde. En dan wacht de eeuwige heerlijkheid, waarin de blijdschap onbepaald door het licht van Zijn Aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen zal. Heerlijkheid na het lijden. Tot vertroosting. Tot verwachting. En hoe meer je er nu aan lijdt, hoe meer dat uitzicht je troost.

Hoe meer je hier lijdt aan alles wat God onteert. Alles, in Nederland, in de wereld wat God onteert.

Hoe meer je lijdt aan alle vervolging en verdrukking. Op zoveel plaatsen op aarde.

Hoe meer je lijdt aan alle zonden in je eigen leven. Keer op keer, onuitroeibaar.

Hoe minder je daaronder lijdt, hoe minder troost de dag des HEEREN voor je inhoudt. Hoe minder je ernaar uit ziet, hoe minder het je verwachting en verlangen is. Verlangen naar de wederkomst en naar de dag die dan aanbreekt is wel een thermometer van het geestelijk leven. Laat hem in uw gemoed zakken die thermometer. Wederkomstverlangen en vertroosting. Hoe sterk is er die? Dat zegt veel over je geestelijk leven.

Hoe meer je lijdt onder wat God wordt aangedaan, onder de verdrukking van de Kerk, onder je eigen zonden, hoe meer je verwacht en vertroost wordt door de aankondiging dat daar een eind aan komt. Dat daar een eind aan komt. Gods einde van Zijn dag. Volkomen verlost. Gods gerechtigheid vervult de aarde helemaal. En als de thermometer daar iets van aangeeft, dan kun je hunkeren: HEERE, hoe lang nog? Goed teken van geestelijk leven. En tegelijk evenzeer de hunkering: o HEERE, red nog velen, red ze nog, die er nog niet klaar voor zijn, red ze nog, mijn kinderen, kleinkinderen, mijn vader moeder, opa, oma, en wie het ook maar is. Herkent u het? Zou dat niet geestelijk leven zijn in bloei? In de gloed van het vuur van de Heilige Geest?

En het zicht op de heerlijkheid geeft moed: het kruis, de strijd, het gaat voorbij. Het lijden, het zuchten, het gaat over in jubelen en heerlijkheid. Dan is het lijden van deze tegenwoordige tijd niet te waarden tegenover de heerlijkheid die zal geopenbaard worden.

Maar ondertussen, voor het zover is, gebeurt wel veel. Kijk maar eens de wereld rond. Vervolging en rampen en geweld. Wat een stormen en er golft ook wel wat van over de kerk in Nederland heen, over onze gemeente, over je eigen leven heen. Nu al, en wie weet over 25 of 50 jaar? Als het brullen van de HEERE nog toeneemt.....? En vervolging en natuurrampen en geweld nog toenemen in hiernaartoe overslaan? Wie zal standhouden?

2 de HEERE bewaart

Maar de HEERE zal de Toevlucht van Zijn volk zijn en de Sterkte van de kinderen Israëls. Sterkte en Toevlucht.

Wie in Duitsland op vakantie is die ziet er allicht wel enkele staan. Kastelen. Schlossen. Schloss Waldeck bijvoorbeeld en vele andere. En misschien hebt u, heb je er ook weleens een bezocht. Zo'n kasteel is altijd hoog gelegen. Op een rotspunt, boven de omgeving uit. Je hebt er een enorm uitzicht op de omgeving. Je kunt er ook niet zomaar komen. Zeker vroeger niet, toen de autoweg er nog niet lag, en je klimmend door de bossen en over de rotswanden ernaar toe moest.

Aan zo'n letterlijk kasteel doen de woorden toevlucht en sterkte denken. Daar zijn ze van afgeleid. Want zo'n kasteel was natuurlijk gebouwd voor de veiligheid. Als er een vijandelijk volk, leger kwam, dan verschool de bevolking, of de familie, zich in het kasteel. Dan hadden ze uitzicht van ver, de vijand over de rotswand was een enorme schietschijf, en tussen de dikke muren was en veilig. Zo'n slot diende dus ten tijde van gevaar, diende als toevlucht en gaf veiligheid. De vijand kon weleens wat tegen de muur aanschieten. Toentertijd met katapulten, later met granaten, dan dreunde de rots, de kasteel schudde, maar je was er veilig. Ze konden je er niet uithalen.

Dat speelt mee, dat hoor je erin als hier staat: maar de HEERE zal de Toevlucht en de Sterkte zijn. Het kasteel, waar je veilig bent. De HEERE, dat is de Vader, met Zijn voornemen van verkiezing voor de grondlegging der wereld. Dat Hij Zelf uit grondeloos welbehagen in eeuwige liefde Zich een Gemeente verkoren heeft. Die nooit zal loslaten wat Hij eens verloor. Zijn raad. De HEERE, dat is God de Zoon met Zijn offer. Dat Hij Zelf Zichzelf gegeven heeft om de Zijnen tot Eigendom te kopen. Voor de prijs van Zijn leven aan het kruis gegeven, tot in de

nederdaling ter hel. Die nooit zal loslaten wat Hij eens kocht voor deze prijs. De HEERE, dat is de Heilige Geest en Zijn inwoning of verzegeling. Dat Hij Zijn intrek neemt in het hart. Zo trouw, zo duurzaam. Niemand krijgt Hem daaruit. Voorschot van de hemelse heerlijkheid. Onderpand Hij is trouw. Die nooit zal loslaten en verlaten wie Hij heeft verzegeld.

En in het Evangelie daalt Hij neer om hulpelozen op te halen en te brengen in dit Hoog Vertrek, dit Kasteel.

Deze HEERE is de Toevlucht en de Sterkte. Zijn raad, Zijn offer en Zijn trouw. En dat betekent en verzegelt Hij aan het Heilig Avondmaal. Deze Mijn hartelijke liefde en trouw jegens u, dat Ik voor u, de eeuwige dood sterve en u spijzig en laaf tot in het eeuwige leven. Temidden van alle vijanden. Van alle aanvallen. En die kunnen weer zo gauw komen na de avondmaalszondag of de avondmaalsdienst. Alle aanvallen, vanuit de geschiedenis van de wereld, als er ooit hier vervolging komt, verdrukking, Jezus belijden kost je baan, je huis, je vrijheid, je man of vrouw, je leven.

Maar de HEERE zal de Sterkte en de Toevlucht zijn. Vlucht tot Hem! In de HEERE is bewaring. Hij is Toevlucht en Sterkte. Anders redt je het niet! Anders houdt je godsdienst, je zogenaamd geloof, geen stand. Echt buiten Hem als Toevlucht en Sterkte is de vijand je de baas.

Hij zal bewaren in het geloof. Denk aan onze prachtige belijdenisgeschrift de Dordtse Leerregels, hoofdstuk 5. 3. Ter oorzaak van deze overblijfselen der inwonende zonde, en ook vanwege de aanvechtingen der wereld en des satans, zouden de bekeerden in die genade niet kunnen volstandig blijven, zo zij aan hun eigen krachten overgelaten werden. Maar God is getrouw, Die hen in de genade, hun eenmaal gegeven, barmhartiglijk bevestigt en ten einde toe krachtiglijk bewaart. 6. Want God, Die rijk is in barmhartigheid, neemt, naar het onveranderlijk voornemen der verkiezing, den Heiligen Geest van de Zijnen, ook zelfs in hun droevig vallen, niet geheel weg, en laat hen zó ver niet vervallen, dat zij van de genade der aanneming en van den staat der rechtvaardigmaking uitvallen, of dat zij zondigen ten dode, of tegen den Heiligen Geest, en, van Hem geheel verlaten zijnde, zichzelf in het eeuwig verderf storten. 9. Van deze bewaring der uitverkorenen tot de zaligheid, en van de volharding der ware gelovigen in het geloof, kunnen de gelovigen zelfs verzekerd zijn, en zij zijn het ook, naar de mate des geloofs, waarmede zij zekerlijk geloven dat zij zijn en altijd blijven zullen ware en levende leden der Kerk, dat zij hebben vergeving der zonden en het eeuwige leven.

Om zo te zeggen, als dat kasteel aangevallen wordt, dan kan het schudden en trillen, zodat de inwoners schrikken en door angst worden

aangevallen en aangevochten, maar: nooit krijgt de satan er iemand uit. De HEERE zal bewaren. Dat is de belofte van het Heilig Avondmaal! Om elke dag naar toe te vluchten. Dagelijks op te pleiten. Na het Heilig Avondmaal is het niet voorbij, afgelopen, het is juist de aansporing tot pleiten en biddend vluchten tot deze belofte van bewaring. HEERE, bewaar me in U als Toevlucht en Sterkte.

Ook als de grootste storm komt: Uw gericht. De dag des HEEREN, waarop Hij gerechtigheid zal doen. De aarde zal richten. Welk mens zal dan bestaan, daardoorheen komen? Als Gods gericht van heiligheid over de wereld gaat? Wie in Hem is, Toevlucht en Sterkte. Geborgen in Verkiezing, verzoening en verzegeling.

Dat Gij alles en in allen zijt. Woont in Jeruzalem. Eerst woonde de HEERE in de tabernakel, de tempel, de ark was er symbool van. Daarna woonde de HEERE na Pinksteren in Zijn Gemeente door Zijn Geest. Dan zal God wonen in het hemels Jeruzalem. Alles vervullen met Zijn heerlijkheid. En dat is te merken. Dat de HEERE nu woont in Zijn Gemeente: en gij zult weten, vs 17, dat ik de HEERE, uw God ben. Daaraan zul je weten, merken, ondervinden dat de HEERE je God is. Als je ziet dat iemand anders, dat jezelf staande blijft temidden van alle aanvallen en beproevingen, dan weet je dat de HEERE je God is. Als je dat ziet bij iemand: mensen die veel meemaken. Mensen die zo beproefd worden, mensen die vervolgd worden, en ze blijven toch in het geloof. Dat is het bewijs dat de HEERE er is. Hoe zou een mens dat anders ooit vol kunnen houden van zichzelf? Er lopen Godsbewijzen rond. Mensen die het geloof behouden hebben door zoveel beproevingen heen, Jobs. Dan zult gij weten dat de HEERE, uw God is.

Dan mag je bidden: HEERE, als U dat anderen kunt geven, geef het dan ook mij: datzelfde geloof, diezelfde volharding in het geloof. Net als die en die. Net als die avondmaalganger. Terwijl u, jij, af moest blijven. Het kon niet, het ging niet, het mocht niet. Maar je mag het zien aan anderen: de HEERE woont onder ons. O HEERE, werk dan ook in mij.

En als je zelf eens omkijkt. En je ziet terug op alle aanvallen, alle beproevingen, en hoe zwak je zelf bent: is het dan geen wonder als je nog steeds geloven mag? Als het geloofsleven nog steeds levend is? Dat je nog steeds geloven mag. Daaraan zult ge weten dat de HEERE, uw God is. Als je mag zeggen: ik heb het geloof behouden. Nog steeds. En straks door het gericht heen in de heerlijkheid: en je ziet terug dat je het hebt volgehouden, dat het geloof niet is opgehouden: o HEERE, dat Gij mijn God zijt. En Hij woont in het nieuw Jeruzalem. Vol van Hem, heel de stad. Vol van licht. Vol van heiligheid en vreugde en glorie. God alles en in allen.

En er zal geen vreemde meer doorgaan. Daar zal niet inkomen iets wat ontreinigt of gruwelijkheden doet of leugen is, maar die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam. En geen vreemde zal meer doorgaan. Vreemde: vreemd aan genade, heiliging, aan bekering. Hier kan dat wel. Hier kun je als vreemde toch door de anderen, met de anderen meegaan. In de gemeente, aan de tafel. Hier kan dat, omdat mensenogen het niet kunnen en mogen onderscheiden.

Maar daar niet meer. Daar heeft Hij de engelen laten bijeenvergaderen al het onkruid en dat in busselen gebonden en buiten geworpen. Maar de tarwe heeft Hij vergaderd in Zijn heerlijkheid. Om eeuwig bij Hem te wonen. Hem aanbiddend in zijn liefde. Verkiezende, verzoenende, verzegelende liefde.

Amen